2:50; 945 K. G. Styrsö 2:50; 946 S. R. Sthlm 2:50; 947 E. S. Strängnäs 2:50; 948 O. L. J. Gullänget 2:50; 949 A. L. Dalgränsen 2:50; 950 C. F. Hbg. 50:—; 951 I. J. Frambo 10:—; 952 E. G. Mariestad 25:—; 953 H. P. Malmö 15:—; 954 H. H. Krlskr. 2:50; 955 Kattarps 1:a Arb. för. gm. G. O. 25:—; 956 H. T. Tärnsjö 5:—; 957 M. N. P:s Eftr. Malung 7:50; 958 S. W. Ystad 20:—; 959 A. B. Åstol 5:—; 960 W. P. Torhamn 2:50; 961 W. O. Tärnsjö 2:50; 962 K. J. K. Töftedal 10:—; 963 E. B. Lidkpg 10:—; 964 H. R. Sthlm Spbm. 48:75; 965 B. W. Mälarhöjden 27:50; 966 Onämnd 500:—; 967 Ins. gm Annie o. Joel Eriksson: I st. f. bl. v. Maria J:s bår 152:50, A. & E. J. i st. f. bl. v. Viktor J:s, Ljusbäck, bår 10:—, M. Ö. Bollstabruk 10:—, koll. syf. Forkarby 15:—, DUF Uppsl 37:—, Immanuelsk. Borås 144:66, Jkpg Mong. v. t. Paul E:s und. 325:—, E. A. d:o d:o 25:—, J. A. d:o d:o 15:—, V. A. d:o d:o 20:—, S. A. Ormaryd d:o 10:—, koll. Skärsta Norra 147:—, Skärsta Norra Missförs. 150:—, F. P. Upsl. 22:50, ins. v. mongolofferm. hos Ränges, Borås t. A. L. Th:s und. 326:35, d:o A. L. Th. priv. 25:—; 968 B. L. Smål. Taberg 7:50; 969 A. S. Falkpg 7:50; 970 S. & N. G. Bromma 27:50; 971 E. C. Högsby 12:50; 972 H. A. Malmö 5:—; 973 H. H. Upsl. 2:50; 974 P. Å. Kåge 7:50; 975 K. R. G. Örebro 10:—; 976 H. N. Ulrhmn 2:50; 977 K. M. Börstig 2:50; 978 R. A. Krlkr 2:50; 979 A. L. Skövde 2:50; 980 H. L. Söderhamn 2:50; 981 I. S. Ulrhmn 2:50; 982 E. H. Ljung 2:50; 983 K. H. Kil 2:50; 984 D. V. L—a Edet 5:—; 985 W. A. Gnosjö 7:50; 986 R. B. Gävle 7:50; 987 F. J. Hallviken 10:—; 988 A. L. Hemse 22:50; 989 S. R. Gbg 500:—; 990 I. O. Mörsil 10:—; 991 N. S. Nässjö 5:—; 992 E. E. Örebro 12:50; 993 G. J. Vegeholm 10:—; 994 I. I. Vansbro 50:—; 995 H. B. Djurhamn 2:50; 996 S. W. Skanör 10:—; 997 H. L. Rällå 7:50; 998 J. A. A. Lidkpg 22:50; 999 J. N. Lundby 10:—; 1000 A. M. Enkpg 10:—; 1001 F. J. 25:—; 1002 A. P. Jugansbo 5:—; 1003 G. R. Hok 2:50; 1004 A. V. Gamleby 2:50; 1005 H. J. Gränna 10:—; 1006 H. F. Katrhlm 7:50; 1007 G. A. Järpen 10:—; K. L. Undersåker 10:—; 1008 H. T. Linkpg 10:—; 1009 A. C. Uttran 13:—; 1010 J. O. L. Tärnsjö 7:50; 1011 M. H. Stabbarps Gr. 7:50; 1012 E. L. Värnum 2:50; 1013 M. J. Vollsjö 50:—; 1014 S. K. Strängsered 5:—; 1015 N. B. Skillingaryd 2:50; 1016 Mong. v. Jkpg gm R. A. Hovslätt 100:—; 1017 Onämnd 15:—; 1018 V. A. Jkpg 15:—; 1019 A. H. Hovslätt 2:50; 1020 E. G. Rödeby 10:—.

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2:50 per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1951

92475

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 6 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Juni 1951

Ställ dig på berget

Herren sade: Gå ut och ställ dig på berget inför Herren. 1 Kon. 19:11.

Därnere i dalens skymmande djup,
där stänges din blick av skyhöga stup.
Trång synvidden är och bunden
till det som blott sker för stunden.

Men uppe på bergets mäktiga kam
där stiga de väldiga synerna fram,
det dunkla och dolda blir uppenbart,
ty rymden är vid och ljuset är klart.

Därnere är nuets kaotiska värld
med dånande bomber och huggande svärd.
Förintelsens härar gå hejdlöst sin gång,
och dödsklockor klämta sin dystra sång.

Men »ställ dig på berget»! Se upp och se ut,
och klarnande blicken skall finna till slut,
att skeendets virrvarr, historiens lopp,
dock tjänar vad Gud i sin makt bygger opp.

Ty under de växlande tidsåldrars skift
det sker, som har tecknats i siareskrift:
när kampen den långa har ändats till sist,
är segraren Kristus och ej Antikrist.

Hell Dig, Herre Kristus! Din härskaretron
kringjublas av frälsta ur varje nation.
Ditt välde är evigt. Ur mörkret har grytt
den dag som vi bidat, då allting blir nytt.

K. Nilenius.

"Sommaren är nära"

Av Einar Rimmerfors.

När fikonträdets kvistar begynna att få save och löven spricka ut, då veten I att sommaren är nära.

Matt. 24: 32.

Vi lever i en spänningsfylld tid, i en allvarsmättad och skickelsediger tid, men också i en *stor* tid. Kanske har vi nått tidernas fullbordan. Jesus har sagt, att dagar och stunder kommer att bli fördolda för oss. Han har icke givit oss något årtal för sin återkomst. Men han har pekat på vissa tecken som visar vad klockan är slagen, visar när Guds rikes sommar är inne.

Knoppar på världsfikonträdet finns det flera. En sådan knopp är världsmissionen. I våra dagar har praktiskt taget varje folk och släkt hört evangelium. Men i våra dagar stängs också det ena missionsfältet efter det andra. Ryssland är stängt för missionen, även om vi tror att evangelium alltfort förkunnas där med kraft. Öst-Turkestan är stängt, Kina är stängt, Mongoliet är stängt. Måhända står Indien härnäst i tur. Kanske är detta en påminnelse om att vårt verk snart är avslutat. Må vi då med desto större iver arbeta på de fält som alltjämt står öppna — Japan, Kongo etc.

En annan knopp på världsfikonträdet är den nya staten Israel. Nu fullbordas inför våra ögon Herrens löfte om att hans förskingrade folk skall bäras åter på örnvingar. Ja, underbar i sanning är judafolkets historia. Öknen börjar blomstra på nytt som en lustgård. Det berättas, att när Stockholms stadfullmäktiges ordförande, direktör Carl Albert Andersson som medlem av en delegation nyligen besökte Palestina, kunde han ej fatta att den ännu för kort tid sedan förtorkade och öde Negevöknen nu bär väldiga skördar. Han tog med sig litet av denna ökensand och lät undersöka den här hemma. Utslaget löd: detta är ingen ökensand, det är i stället död jord, som genom bevattning lätt blir levande igen. Denna öken sprudlar nu av liv.

Betraktelse — här återgiven i sammandrag — vid Stockholms mongolsyföreningars försäljning den 26.4.51.

Men även den andliga situationen i vår tid hör till de tecken som vi gör väl att akta på. Både Jesus själv och hans apostel Paulus talade om att i de yttersta tiderna skall laglösheten ta överhand, kärlekslösheten förökas och upplösningen på det moraliska och andliga området bli alltmer skrämmande.

Så ser vi hur den ena knoppen efter den andra på världsfikonträdet sväller och spricker ut. Detta bör inte komma oss att bara stå och se på, bara lägga armarna i kors. Nej, må vi i stället tänka som Luther. Han sade: »Även om jag väntade Herrens Jesu återkomst i morgon, skulle jag i dag plantera ett litet träd.»

Den rätta inställningen, då vi skönjer tidernas tecken, är att vi söker *påskynda* Rikets ankomst. Natten kommer, då ingen kan verka.

Årsredogörelse från Svenska Mongolmissionens styrelse

"Nya stigar beträdas"

»Vi förstodo nu, att Gud hade kallat oss att förkunna evangelium för dem.»

Apg. 16: 10.

Arbetsåret 1950 har på ett alldeles särskilt sätt kännetecknats av bön och förbidan. Breven från våra missionärer ute på fältet har pendlat mellan hoppfull förtröstan och grymt gäckade förhoppningar. De stora politiska omvälvningarna i Kina och Mongoliet har steg för steg drivit oss bort från vår kallelses land och tagit ifrån oss möjligheterna att nå det mongoliska folket med evangelii budskap. Både för våra missionärer ute på fältet och för oss här hemma, som stå i ledningen för vår mission, har dessa händelser blivit särskilda anledningar till bön och ett ödmjukt frågande efter Guds mening med vår mission och ett sökande efter den väg Han vill leda oss på i fortsättningen.

Vår mission har varit på ett särskilt sätt särpräglad. Vägen till vårt missionsfält har gått genom Kina, de stora missionsmöjligheternas land. Frestelsen för mongolmissionärerna att stanna i Kina har därför alltid legat nära till hands. Men för våra mongolmissionärer hade kallelsen blivit ett tvingande *måste*. Vi måste helt och fullt ägna oss åt mongolerna, om vi

skulle kunna ge dem Kristi evangelium. Detta har genomgående varit våra missionärers inställning under åren, som gått. När därför möjligheterna för dem att för mongolerna få förkunna evangelium undan för undan togs ifrån dem, blev slaget förkrossande hårt.

I hopp om att förhållandena skulle ändras till det bättre, stannade våra missionärer kvar i staden Lanchow i Kansuprovinsen, som gränsar till Mongoliet, under större delen av året 1950. Vid ett tillfälle fick de pass för resa i Mongoliet, men då de kom till den mongoliska gränsen, gillades inte detta pass, utan missionärerna måste vända tillbaka till sin stad igen. Deras förnyade anhållanden om pass blev dock resultatlösa. Upprepade svikna förväntningar och ihärdiga försök att nå mongolerna med evangelium har tagit hårt på våra missionärers krafter. Trots nämnda hinder och svårigheter har de emellertid under väntanstiden i Lanchow fått utföra ett välsignelserikt arbete bland mongoliska flyktingar. Nöden bland flyktingskarorna, som flydde undan de rödas härjningar i östra Mongoliet och slutligen hamnade i gränstrakterna, där Mongoliet, Kina och Tibet stöter samman, har varit skriande stor. Våra missionärer har, så långt deras små resurser tillåtit, sökt bistå dessa flyktingar både ekonomiskt och andligt. De har haft rika tillfällen att för dessa flyktingar förkunna evangelium och dela ut bibeldelar. Hos inte så få har budskapet mött förståelse och mottagits med stort intresse. En av dessa flyktingar, en ung man, som under flere år varit anställd som lärare hos missionärerna, har nu blivit döpt. Hos honom har en verklig övergång till kristendomen skett. Under de tre år, som han av missionärerna varit anställd som lärare, hade han så gott som dagligen varit med vid bibelläsning och bibelstudier. Han hade vid olika tillfällen varit mycket berörd av gudsordets sanningar men hade ständigt tvekat att ta steget ut och bli en kristen. Sommaren 1950 genomgick han emellertid en andlig kris och tog emot Kristus som sin Frälsare. Han blev då döpt och upptagen i den kristna gemenskapen.

Rörelsefriheten för missionärerna i Kina blev emellertid alltmer begränsad och motståndet alltmer kännbart och snart stod det klart för de våra, att de måste lämna Kina. Strax före julen 1950 anlände de till Hongkong efter en strapatsrik resa genom hela Kina.

För missionsledningen härhemma stod det mer och mer klart, att våra möjligheter att missionera bland mongolerna när som helst kunde vara slut. Den stora frågan för oss blev då, hur vi skulle ställa oss inför den stora missionsbefallningen, vi som

Våra missionärers lärare Imato och hans fru.
Foto: E. B-u.

varit så exklusivt inriktade på mongolerna. I missionsbefallningen i Matt. 28 stod det dock klart och direkt, att Jesu missionsbefallning gällde *alla* folk. Andra frågan blev då den: Var vill Gud, att vi skall arbeta? Detta blev för oss ett ämne till allvarlig och ödmjuk bön om Guds ledning. Den över hela världen välkände kristne japanen Kagawas besök i Sverige och hans varmhjärtade vädjan om missionärer för Japans folk blev för oss såväl som för flere svenska missionärer ett macedoniskt rop: »Kom över och hjälp oss!» Under bön och bidan om Guds ledning blev det klart även för oss vad vi läser i Apg. 16: 10: »Vi förstodo nu, att Gud hade kallat oss att förkunna evangelium även för dem» (japanerna).

När därför missionärerna skrev och uttalade sin åsikt om att tiden nu syntes vara inne för dem att lämna Kina, började ledningen härhemma genast vidtaga åtgärder för att flytta över missionärerna från Kina till Japan. När missionärerna vid årets slut kom ned till Hongkong, var för de flesta av dem pass och respengar redan klara där. En ny missionär, Eric Almefors, kom med båt från England och förenade sig med de övriga i Hongkong, varifrån de senare avreste till Japan, där de den första tiden fick ett värdefullt stöd av Svenska Missionens i Kina missionärer, som hjälpte dem med inkvartering vid ankomsten. Av missionär Aspberg fick de också de första grunderna i japanska språket. Snart anställde de emellertid en japansk lärare, som nu undervisar dem i japanska. Under tiden håller de också på att söka ett lämpligt arbetsfält.

Familjen Persson, som ett par år vistats i Amerika för stu-

Det ena av våra missionärers sommarhus i Gotemba.
Foto: E. B-u.

dier, väntas inom kort resa över till Japan och förena sig med dem som är där.

I Japan är nu Edvin och Birgitta Bohlin, Elsa Bengtsson och Anna-Lisa Thorsell samt Paul Eriksson och Eric Almefors. Så har nu ett nytt steg än längre österut tagits på vår missions väg bland österns folk.

Såväl under de prövande förhållanden, som våra missionärer levat i under de senaste åren, som det nya okända vi nu står inför, har vi fått så många bevis på att våra missionsvänner runt om i vårt land i sina tankar och böner är med oss i det som Gud fört oss in i. De många offergåvorna, ofta åtföljda av hälsningar och löften om förbön, är vittnesbörd om kärlekens gemenskap i Guds verk.

Bibelrevideringen, som de senaste två åren utförts i Hongkong av en kommitté bestående av Gerda Ollén, missionär S. Gunzel från Evangeliska Alliansmissionen i Amerika, vår mongoliske lärare Erintjin Dortji samt ännu ett par mongoler, står nu inför sin fullbordan. En sista genomläsning och granskning pågår nu, varefter den skall gå i tryck. Den kommer troligen att tryckas i Hongkong. Gerda Ollén måste på grund av hälsoskäl resa hem till Sverige våren 1950. Efter en kort vilotid i hemlandet har hon dock kunnat återuppta arbetet härhemma. På styrelsens uppdrag genomläser och granskar nu hon och Joel

Eriksson det senast renskrivna manuskriptet, som undan för undan sändes dem per post från Hongkong och sedan tillbaka dit, där det då tas om hand av Anders Marthinson.

De små kristna församlingarna på vårt gamla fält har det inte lyckats oss att få någon förbindelse med under de två senaste åren. Rykten om att ställningen i Chaharlandet skulle vara svår har nått oss. Detta manar oss att särskilt komma ihåg våra mongoliska vänner i våra böner.

Hemarbetet har bedrivits som tidigare genom missionärernas resor och genom brevväxling från expeditionen. Hemmavarande missionärerna Joel och Annie Eriksson, Dagny Hansen, Elsa Skallsjö, Vivan Almqvist och Frideborg Svensson har under året gjort längre eller kortare resor i den mån hälsa och krafter medgivit. Joel Erikssons hälsa har nu avsevärt förbättrats efter den svåra sjukdom han genomgått. Ännu får han dock iaktta en viss försiktighet.

På expeditionen har följande tjänstgjort: Magnus Havermark, Paul Georg Svensson, Gerda Jonner samt tidvis, då hon ej varit på resor, Frideborg Svensson. Signe Havermark har ägnat sig åt arbetet i de syföreningar och missionskretsar i Stockholm med omnejd, som är anslutna till vår mission.

Vår tidning Ljusglimtar från Mongoliet, som är en viktig länk i förbindelsen mellan missionärerna och arbetet därute på fältet och missionsvännerna härhemma, har gått ut i en upplaga av omkring 10.000 exemplar. Tidningen har under året redigerats av redaktör N. P. Ollén.

Det är med djup tacksamhet till Gud, som vi avslutar detta år, som varit ett år så fullt av prövningar men också ett år, då vi på ett övermåttan härligt sätt fått erfara uppfyllelsen av Hans löften, som anförtrott oss uppgiften.

Stockholm i maj 1951.

STYRELSEN

Gm *M. Havermark.*

Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst.
Joh. 10: 10.

Svenska Mongolmissionens ekonomiska ställning

REVISIONSBERÄTTELSE

Undertecknade, utsedda att granska Svenska Mongolmissionens räkenskaper för år 1950, får efter fullgjort uppdrag avgiva följande berättelse:

Såsom framgår av omstående tablå över inkomster och utgifter belöper sig gåvomedlen till sammanlagt kr. 137.398:50. Dessutom har av tidigare fonderade gåvor (Jubileums-, Nödhjälps- och Infödda medarbetares fonder) tagits i anspråk kr. 20.814:75, varav kr. 14.625:75 till den nya missionsstationen i Japan. På så sätt har det blivit möjligt att balansera inkomster och utgifter med blott kr. 579:12 i förlust.

Våra missionärer befinner sig nu på sitt nya missionsfält, där förhållandena ännu är oprövade. En sak vet vi dock: att levnadskostnaderna i Japan är höga! Då man dessutom betänker, att missionens arbete i hemlandet på grund av penningvärdets fall måste fördyras, är det vår livliga förhoppning, att missionens vänner behjärtar detta genom ökad offervilja.

Räkenskaperna är i god ordning och siffergranskade av undertecknad Lydia Sundin. Hon har även avprickat inkomst- och utgiftsposterna mot verifikationerna. Vi har genomgått styrelsens protokoll, granskat missionens tillgodohavanden i värdepapper samt i bank och postgiro, vilka vi funnit överensstämma med de i den utgående balansräkningen upptagna beloppen.

På grund av vad här sagts tillstyrker vi, att Styrelsen beviljas full och tacksam ansvarsfrihet för 1950 års förvaltning.

Stockholm den 9 april 1951.

Ernst Rathsman *Lydia Sundin* *E. Alfred Jansson*

Räkenskapssammandrag för år 1950.

Inkomster.

Gåvor utan uppgivet ändamål	123.587:07	
» till missionärers underhåll	8.997:43	132.584:50
Inkommet till infödda medarbetare	150:—	
» » ny bil	4:—	
» » hem- och utresor	4.660:—	4.814:—
Räntor		2.751:01
Utgifter utöver inkomster		579:12
Summa Kr.		140.728:63

Utgifter.

Missionärers underhåll och utgifter på fältet		82.111:25
Missionsstationerna i Mongoliet avskrivna		3:—
Expedition och hemarbete	30.680:40	
Ljusglimtar från Mongoliet	3.755:40	
Missionsresor i hemlandet	1.354:58	
Pensioners konto	8.570:—	
Hem- och utresor	13.578:79	
Omkostnader för fastighet	671:21	58.610:38
Fonderade till ny bil		4:—
Summa Kr.		140.728:63

Ställning vid årets början och slut.

Tillgångar.

	1/1 1950	31/12 1950
Stationerna i Mongoliet	3:—	—
Skrifter	1.268:75	353:82
Värdepapper	47.290:—	47.290:—
Studielån till missionärskandidat	1.500:—	2.500:—
Fordringar mot inteckning	10.126:32	10.000:—
I bank, kassa och postgiro	41.496:05	10.442:24
Fastighet	40.750:—	40.750:—
	Kr. 142.434:12	111.336:06

Fonderade medel och kapitalbehållning.

Nödhjälpsmedel	4.412:42	704:42
För verksamheten i Mongoliet	4.168:50	1.687:50
För ny bil	12.369:01	12.373:01
Jubileumsfonden	52.823:60	38.197:85
För missionärer innestående medel	2.292:95	1.086:66
Inteckningar i fastighet	20.489:18	11.987:28
Behållning	45.878:46	45.299:34
	Kr. 142.434:12	111.336:06

Utåt — hemåt

I.

Av missionär Elsa Bengtsson.

Då vi vid ett tillfälle kom in på ett av Hongkongs många rederier, fängades min uppmärksamhet av en liten svart tavla på ena väggen. Den hade två överskrifter textade i vit oljefärg. Allra överst stod: »Outward». Under denna överskrift var skrivna namnen på båtar, som var på väg hitut. På tavlans mitt stod den andra överskriften: »Homeward» — och under den läste man namnen på båtarna, som hade lämnat hamnen här med hemlandet, som slutlig destinationsort.

Jag såg ut över det stora kontoret med sina många skrivbord, där många människor var i arbete. Alla var ivrigt upptagna för båtarnas skull, som var på väg »ut» eller »hem».

»Utåt — Hemåt» — under endera av dessa överskrifter kommer vi, resenärer på livets hav. Också för vår skull är många i verksamhet. »Vi har omkring oss en stor sky av vittnen», står det, och med spänt intresse avvaktar de, under vilken av dessa rubriker vår slutliga destinationsort faller.

»Utåt» hade de ställt kursen, alla de hundratals flyktingarna, som vi mötte i Kalgan. De var på väg från hemlandet för att finna en plats, där de kunde få tillbringa sitt liv i ro. »Längtan efter det förlorade Paradiset ligger djupt i människonaturen. Det är därför, som hon tror, så ofta, att allting blir bättre bara hon kommer på annan plats eller i nya förhållanden, och hon flyttar, men hon finner, att sorgen hinner henne överallt». Dessa flyktingar flydde undan nöden, som drabbat deras hemtrakter, men sorgen följde dem. De förlorade sina djur till fienden. De kom i strid med väpnade skaror, som dödade deras kära, och i Kalgan, där de trodde sig säkra, överrumplades de av epidemier, som ryckte många av dem bort.

Vår mission bl. a. fick förmånen att för dessa utarmade flyktingar peka på vägen *hem*. Att ha haft den förmånen borde vara oss en ständig källa till tacksamhet. Det är nämligen inte ett avslutat arbete, det fortsätter, även om vi inte har möjlighet att övervaka det. Vi vet inte hur många, som fick sin eviga kurs omlagd. Bland dessa hundratals buriatter hade evangelium aldrig förr förkunnats. Vi fick förmedla det, och vi vet, att Guds ord har en inneboende, oförstörbar kraft: »nätter och dagar går» — ja också »nätter» — »säden växer och skjuter i höjden.» Vi tror

på detta välsignade löfte och tackar för att vi fick så ut den goda säden.

Fortfarande på väg »utåt» mötte vi dem åter långt borta i väster. De var icke längre en samlad flyktinggrupp. De var spridda på olika platser. De var alla fattigare än förut. De hade också sett, att den fristad, de sökte, inte stod att finna på en enda plats — och ändå hade de sökt över hela Mongoliet från yttersta östern till avlägsnaste väster. De som gått längst hade varit ända i Tsaitam. Alla hade råkat ut för rövare. De som gått till Edjinggoll hade rövats både av kringströvande soldater och vilda hassaks. Hassaks hade t. o. m. tagit några av deras barn med sig. De, som gått till Tsaitam, hade förlorat kläder och djur till tibetanska rövare vid olika tillfällen. Vi mötte några av dem i Lanchow, ja vi mötte många av våra vänner från Kalgan. De hade beslutat att gå österut igen. »Vi kommer hem utfattiga. Vi har ju förlorat allt. Nu vill vi hem för att dö.»

Resan »utåt» hade varit en enda stor materiell förlust. Hur många förstörda människoliv, som den varit skuld till, det bara anar vi, som vet, vad tempelresor kostar.

Men — för somliga blev denna resa »utåt» orsaken till att de fann vägen *hem*. I den skaran är den unge »Hjälten» och hans hustru, som vi mötte för första gången i Lanchow. De hade en mörk höstnatt tillsamman med tio andra ryttare flytt hemifrån. Den flykten hade hela tiden varit en flykt i kapp med döden, och av hela gruppen var dessa två de enda överlevande, när de ett år senare av oron drevs till Lanchow. Där var de främlingar utan pengar och vi fick hjälpa dem till arbete. I och med detta kom de under dagligt inflytande av Guds Ord, och ett halvt år senare valde denne unge flykting att följa Kristus. Hans hustru höll sig avvaktande, men några månader senare var hon villig att gå samma väg.

Vår sista månad i Lanchow hade vi den stora glädjen att ha dem hos oss som våra gäster. Vi såg och upplevde, att deras uppsåt att följa Kristus var uppriktigt, men vi förstod också, att de var svaga i tron. De hade så lite kunskap i Ordet och så ringa erfarenhet av vandringen med Herren. Så vitt vi vet, har de ännu förmånen av missionärers stöd, men vilken dag som helst blir de lämnade ensamma. Där de är, möter de inga kristna mongoler. De är mycket beroende av våra förböner för att verkligen hinna *hem*. En annan familj skrev till oss från Gombong, där de levde i yttersta nöd, sedan det lilla de ägt tagits av rövare: »Vi sitter som i ett djupt hål. Hur mycket vi än skrapar mot kanterna för att komma upp, så lyckas det inte.

Mongoliska flyktingar.

Vi faller ohjälpligt tillbaka igen. — Kan ni komma till vår undsättning?»

Genom Guds godhet kunde vi meddela dem, att vi funnit arbete åt dem. De skulle komma genom Lanchow på vägen dit, och vi fick ha dem hos oss i fjorton dagar, innan de fortsatte resan. De sov på ett inn, men dagarna tillbringade de hos oss. Han var en försynt, intelligent mongol, f. d. höving. Hon var en mycket älsklig och duktig kvinna. Under deras vistelse hos oss, fick vi se, hur ivrigt, isynnerhet han, vände sig mot Ljuset. Hos dem hade Gud utfört ett förberedande verk, innan han sände dem till oss. Då vi skildes, hade vi den fasta förvissningen, att de helt skulle bli Herrens i sin nya omgivning.

De fick vara i trygghet hos sina nya vänner under Ordets inflytande i fem månader. Nu är de arbetslösa flyktingar igen. Deras vänner har måst lämna landet. När detta skrives väntar vi dem till Hongkong endera dagen. En missionär, som mött dessa mongoler i en kinesstad, dit de kom på genomresa, berättar, att de bett henne, att de skulle få komma till henne för att bedja med henne. (Hon talar lite mongoliska.) Mannen tackade den stunden på sitt eget språk för frälsningen genom Jesus Kristus. Du missionsvän, ser du hur många bönevälsignelser, som Gud samlat åt dig i Mongoliet!

Jag nämner dem inte vid namn, ty det är bäst för dem att vara namnlösa, »och Herren känner de sina». När du talar

med Honom om dem, vet Han vilka du menar. Han ser dem där de färdas hemåt.

I går träffade jag de två missionärer, som haft hand om denna lilla familj. De berättade, att denne man verkligen omfattat Jesus som sin Frälsare. »När vi kom in till dem, satt han och läste i sitt Nya Testamente», sade de. »Han var inte rädd att vittna för andra om Jesus, och vid tillfällen, när de varit på resa bland hedningar, hade han utan att de bett honom och utan att de tänkt, att han skulle, ty de visste inte, om han trodde på Jesus vid den tiden, men han hade berättat för sitt folk om Jesus. Vid ett tillfälle i höstas då de skulle följa med ut på en evangelisationsresa måste de köpa skor, ty vägen som de skulle färdas, krävde extra god fotbeklädnad, men de kunde inte finna skor till hustrun. De sade ingenting till någon, men mannen bad till Gud, att hustrun skulle få tag i ett par skor, och dagen efter kom det för denna missionär, att hon skulle ge henne ett par skor. De berättade glädjestrålande, att de dagen förut bett om, att Gud skulle förse dem.

Denna missionär var rädd, att de inte riktigt förstått, vad det innebar att vara frälst, så hon ville försöka förklara det för dem. Då sade han: »Jag förstår det alldeles. Det är med Guds nåd precis som med de skorna du gav min hustru. Hade hon inte fått dem, så hade hennes fötter blivit alldeles fördärvade, men nu gav du oss dem, och det var bara för oss att räcka ut handen och ta emot dem — så är det med Guds nåd» sade denne vår vän.

Denne missionär delgav mig en händelse, som visar, hur här åsyftade mongol befriats från sin religions bojor. Hon hade en hund, som varit henne till mycken glädje. Vad skulle hon göra med hunden nu när hon skulle lämna landet. Soldater bad att få den, men hon ville på inga villkor lämna sin hund åt dem, och hon beslöt sig för att ta hunden med ett stycke på vägen, så skulle hon på ett ställe, där kineser inte kunde kontrollera henne, ge hunden tillräckligt med gift för att döda den. Enligt mongoliskt sätt att se på saken, var det en fruktansvärd synd att döda hunden. En lama dödar inte ens en fluga. Missionären hade ingen annan råd än att tala om för sin lärare, vad hon tänkte göra. Han sade: »Det är det bästa, som du kan göra. Om du tycker, att det är svårt att göra det, så skall jag göra det åt dig.» Det var ett gripande erbjudande från en nyomvänd mongol! Hon sade honom, att hon kunde göra det, och att han slapp; han gick då ut och grävde en grav, där de i skydd av mörkret gömde den döda kroppen.

Vi tackar för nådens verk i den mannens hjärta.

Under det jag skriver, fruktar jag, att de kan bli utsatta för fiendens angrepp, därför att de nämnas, och därför ber jag, att de måtte bli föremål för edra särskilda förböner, dessa, som jag här skriver om, på det att själafienden icke må bringa dem på fall.

Meddelanden

I brev till Expeditionen meddelar Brittiska Bibelsällskapets representant i Hongkong, vår förutvarande missionär Anders Marthinson, att Commercial Press därstädes »nu håller på med formarna till typerna» för den reviderade översättningen av Nya Testamentet. I slutet av april skulle M. få se provgjutningen. Han nämner också, att Bibelsällskapets ledning önskar att tryckningen skall ske i Hongkong och att M. skall stanna där tills vidare och således ej resa över till Japan. M. fortsätter: »Då det gäller tryckningen, kommer vi att börja, när vi fått allt klart med typerna, och vi måste innan vi renskriver manuskriptet ha läst igenom alla fyra evangelierna, så att det blir någorlunda lika. Och när vi kommit så långt, har vi nog typerna färdiga. Sedan behövs en uppsättning större typer till rubriker. Det kommer att ta litet tid att få allt färdigt. Så ser vi oss om efter en man som kan sätta eller rättare lära sig sätta. Allt skall nog Gud förse. — Skall sända en rapport så snart vi kommit till något verkligt resultat.»

M. slutar med att uttala den förhoppningen, att mänskligheten måtte förskonas från en ny världsbrand. »Hoppas att det skall bli lugnt ett tag här, så att vi kan komma igenom detta arbete» — en önskan, vari missionens vänner förvisso av allt hjärta instämmer.

*

Såsom av annons å sista sidan av detta n:r framgår äger Svenska Mongolmissionens årshögtid rum den 9—12 juni.

Må vi ödmjukt nedbedja Guds särskilda välsignelse över dessa dagar!

*

I ett privatbrev från våra missionärer Folke och Margit Persson, berättar de, att de i sin ledsnad över det ofrivilliga dröjsmålet med överresan till Japan fått erfara ett i hög grad uppmuntrande och trosstärkande bevis på Guds trofasta ledning mitt under svårigheter. De har nämligen förts i kontakt med en japansk professor i Chicago, en astronom från Tokio, som erbjudit dem att dagligen ge dem lektioner i japanska språket,

ett erbjudande som de givetvis med stor tacksamhet tagit emot. Denne japan har också lovat att efter sin återkomst till Japan i höst på allt sätt söka bli familjen Persson till hjälp. Själva hoppas de ju då för länge sedan ha kommit i arbete där ute.

*

Resultatet av mongolsyföreningarnas i Stockholm försäljning den 26:e april var synnerligen gott. Nettot blev nämligen 4.840 kr., vilket med ett par hundra kronor överträffat fjolårets resultat. Ett varmt tack till alla dem som på något sätt medverkat i denna betydelsefulla missionsgärning!

*

Även på det japanska missionsfältet växlar det mellan ljus och skuggor. I ett brev till expeditionen, daterat Gotemba den 7:e maj, skriver Edvin Bohlin bl. a.: »I går när jag var ned till Gotembas lilla kyrka blev jag så oerhört beklämd. Det var så få människor i kyrkan, och jag tyckte det var så vemodigt. Det synes mig som om pastorerna hade lite svårt att få kontakt med åhörarna. Försagdhetens ande, tycker jag ruvar över de små församlingarna. Det behövs en verklig väckelsetid över Japan. En andlig väckelse, ett uppvaknande!

Om Gud kunde få använda oss här till välsignelse och glädje skulle vi vara så tacksamma. Det är också vår längtan och vår bön.

Varje morgon har vi morgonbön på engelska här i vårt hem. Det har känts så gott på dessa våra små möten.»

Influtna missionsgåvor

April månad		*Januari—april månader*	
1950	*1951*	*1950*	*1951*
6.782: 95	6.445: 55	35.972: 51	36.264: 92

Rättelse: 415 B. W. Djursholm 5: —; *skall vara 415 B. W. Djursholm 10: —.*

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2: 50 per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*